

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z wniosku J. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w P.
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 13 stycznia 2021 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 czerwca 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w P. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 czerwca 2019 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 25 stycznia 2018 r., w sprawie o wysokość emerytury ubezpieczonego J. S..

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.: art. 51 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 50d ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez ich niewłaściwe zastosowanie w stanie faktycznym sprawy i zobowiązanie organu rentowego do przeliczenia J. S. okresu zatrudnienia od dnia 1 września 1985 r. do

dnia 30 września 1988 r. oraz od dnia 1 października 1990 r. do dnia 19 lipca 2017 r. z zastosowaniem przelicznika 1,8, począwszy od daty złożenia wniosku.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując, że „w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. czy praca przy wykonywaniu prac konserwacyjnych oraz usuwaniu awarii na maszynach podstawowych stanowi pracę przodkową, o której mowa w art. 50d ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, czy jest to praca przy bieżącej konserwacji urządzeń wydobywczych, o których mowa w art. 50c ust. 1 pkt 4 ustawy emerytalnej?”

Ubezpieczony w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania lub o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W tym kontekście wypada podkreślić, że podstawowym celem instytucji przedsądu jest ustalenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147 oraz z dnia 9 listopada 2005 r., V CSK 70/05). Wymaganie dotyczące

przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ma umożliwić stronie wnoszącej skargę kasacyjną przekonanie Sądu Najwyższego o istnieniu przesłanek, na których opiera się wstępne badanie skargi pod kątem przyjęcia jej (dopuszczenia jej) do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06). Dla spełnienia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest przedstawienie argumentacji przekonującej o potrzebie przyjęcia skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy zauważyć, że powołując się na nią skarżący powinien przedstawić wyraźne wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie – wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi bowiem wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne). Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147 i z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Należy przy tym podkreślić, że zagadnienie prawne musi mieć związek z rozpoznawaną sprawą, a jego rozstrzygnięcie być niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Uzasadniając wniosek skarżący przywołał szereg orzeczeń Sądów Apelacyjnych. Pomiął jednak dorobek orzeczniczy Sądu Najwyższego. Tymczasem Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie odnośnie do możliwości zaliczenia prac górniczych w rozumieniu art. 50c ust. 1 pkt 1 i 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury w

podwyższonym wymiarze, jako prac wymienionych w art. 50d ust. 1 pkt 1 tej ustawy. Można stwierdzić, że w orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, zgodnie z którym w przypadku sporu o kwalifikację danego stanowiska, jako stanowiska, na którym okres wykonywania pracy podlega zaliczeniu w wymiarze półtorakrotnym, decydujące znaczenie ma nie użyta w świadectwie pracy nazwa stanowiska, ani typ obsługiwanego przez pracownika urządzenia, lecz rodzaj pracy faktycznie wykonywanej, odpowiadający wymaganiom art. 50d ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (por np. wyrok z dnia 13 listopada 2018 r., II UK 353/17 i przytoczone w nim orzecznictwo). W świetle powyższego trzeba dostrzec, że Sądy *meriti* ustaliły, iż praca ubezpieczonego była bez wątpienia inną pracą przodkową, o której mowa w art. 50d ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W konsekwencji należy uznać, że skarżący nie wykazał potrzeby interpretacyjnej aktywności Sądu Najwyższego, oczekując raczej dokonania odmiennej od Sądów *meriti* oceny stanu faktycznego, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. uchyla się spod kontroli kasacyjnej.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto stosownie do art. 98 w związku z art. 108 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c.